

De Col·laboració

Als metges forans

Fer una revista professional o Butlletí, no es cosa fàcil. Té les seves dificultats. El qui n'ha viscut l'intimitat ho sab abastament. Una de les dificultats capdals es la falta de treball. Els que estant al davant; els que porten la direcció, fan continuament esforços supremes, per a aconseguir de l'un i de l'altre company, que els proporcionin originals, seguint immensa la satisfacció que senten, quan ja el sumari està acabat, ordenat i en disposició d'enviar-lo a l'impremta.

La vida del metge a Barcelona, es tant intensa professionalment parlant, que no li queda temps per a dedicar hores a sa família, per a cultivar un sport, etc., etc.

Li falta temps perquè la Clínica, el Dispensari, l'Hospital, la visita de casa, la de domicili, li absorbeix tot, fent que arribi al cap del dia esgotat, no sentint el desig, ni l'inspiració d'escriure.

Malgrat això, no falten companys entusiastes, que mai deserten. Sempre amb un esperit d'abnegació, arribant a perjudicar-se per desatendre afers personals, us ofereixen llur concurs incondicional.

Els companys forans escriuen poc, salvant alguna excepció. Tractant-se de revistes netament científiques, té la seva explicació, justificada, comprensible.

A ciutat, amb sos Hospitals i Clíniques que disposen de Laboratoris ben montats, les entitats científiques amb llurs Biblioteques comple-

tes, permet als metges que hi viuen, fer investigacions i comprobacions, seguint després publicats els treballs, a alguna revista professional.

En canvi aquesta temença no s'explica tractant-se del nostre Butlletí, que té un caràcter social. Més diré, el metge de fóra, està en millors condicions, perquè té més hores vagatives.

Fa pocs dies, va reunir-se el Cos de Redacció, acordant donar un gran impuls al Butlletí. Hi haurà noves Seccions, on es tractaran els temes corresponents, no marcant-hi algun treball científic. Els treballs científics seràn pocs, únicament quant tinguin una importància extraordinària.

Esperem doncs, que tots els companys forans que tant belles mostres de sacrifici i amor a la classe mèdica havien demostrat tantes vegades, sabreu correspondre amb el vostre esforç personal, a donar més vida al nostre Butlletí, enviant originals, escrivint actes de les Comarcals que tinguin importància, en una paraula, tot allò que pot interessar a la classe mèdica per sa transcendència.

El Butlletí es de tothom per igual. No pot haver-hi distincions entre els de dintre i els de fora. Tots l'estimem. Tots volem el seu millorament. Doncs a tots ens toca treballar.

M. Tost Punyet

La nostra casa

La concentració de totes les activitats mèdiques catalanes deu ésser la nostra casa.

La nostra generació s'ha trobat neta d'herència mèdica, tenim sols els records, la memòria d'homes il·lustres que passaren i deixaren alguna obra espargida per ací i per allà. Cap obra fonamental i duradora hem trobat, sols les petites obres individuals, o de petites colles, sols els fruits d'aquells migrats entusiasmats, de dissidència moltes hores, sols les petites capelletes i mantes vegades miseríssims egoisme; una obra

grossa no hi era, mancava l'esforç màxim de l'unió, tal volta perquè el fruit no era madur i la matèria de fusió no era prou homogeneïtzada.

Poca relació tenia la gent de les varies comarques catalanes, eren altres temps de menys elevació d'esperit i de menys lluita; aquella brasa de foc viu que crema dintre l'ànima dels homes i dels pobles avui no era encesa encara i sols mantes vegades les petites questions, o els afers individuals preocupaven a aquelles bones gents i les obres de caràcter social tenien un esperit tant